

Arrest

nr. 276 079 van 17 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 december 2021, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 december 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE ROECK en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 april 2020 wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten en wordt een inreisverbod voor drie jaar gegeven.

Op 29 mei 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van zijn minderjarige Belgische dochter. Op 20 november 2020 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest nr. 250 262 van 2 maart 2021.

Op 15 juni 2021 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van zijn minderjarige Belgische dochter. Op 14 december 2021 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 15.06.2021 werd ingediend door:

Naam: B.
Voornaam: Y.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: ...
Geboorteplaats: Berkane
R.R.: ...
Verblijvende te ...

ALIASSEN :

B. S. °X, onderdaan van Marokko
B. S. °X te Kedhar, onderdaan van Marokko
B. Y. °X te Kedhar, onderdaan van Marokko

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 29/05/2020 gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, B, A. (RR ..) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Er werd al eerder een aanvraag gezinshereniging ingediend namelijk op 29.05.2021, die werd afgesloten met een bijlage 20 (zonder bevel) dd. 20.11.2020, omwille van een inreisverbod.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene daadwerkelijk voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van 3 jaar, dd. 10.04.2020, hem op dezelfde dag betekend.

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken, dat het inreisverbod werd opgevolgd en/of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de

referentiepersoon bestaat, dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Betrokkene heeft allerminst aangetoond dat het kind in functie van wie hij het verblijf heeft aangevraagd, een buitengewone afhankelijkheid tegenover hem zou vertonen die verschilt van de band die het kind heeft met de moeder of die de moeder niet even goed zou kunnen uitoefenen. Het kind is nog geen peuter. Redelijkerwijze kan dan ook gesteld worden dat de moeder, gezien de uiterst jonge leeftijd van het kind, de voornaamste zorgdrager is. Mevrouw kan als elke andere inwoner in België gebruik maken van kinderopvang, alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, opvolging door kind en gezin en/of het CLB, edm. in functie van het welzijn van het kind. Mevrouw is trouwens een geboren en getogen Belgische, het is redelijk te stellen dat zij ook over een voldoende groot netwerk beschikt van familie en vrienden om haar bij dit alles te ondersteunen. De tijdelijke scheiding van betrokkene van het kind staat dan ook het welzijn, welbevinden en de ontwikkeling van het kind niet in de weg.

Betrokkene en zijn partner hebben gekozen om een gezin te stichten terwijl ze zich bewust waren van de precare verblijfssituatie van betrokkene. Betrokkene had immers al eerder een inreisverbod gekregen en niet opgevolgd.

Bovendien is betrokkene veroordeeld voor drugsfeiten nl. op 16.12.2019. Zijn partner ging betrokkene kennelijk bezoeken in de gevangenis. Ze wisten dus allebei, of hadden moeten weten, dat dit van invloed zou zijn op hoe ze hun gezinsleven zouden moeten inrichten. Hoe mensen hun gezinsleven wensen in te richten, is uiteraard een private aangelegenheid, maar voor wie zich in een bijzondere situatie bevindt nl in illegaliteit en een veroordeling heeft opgelopen, heeft dit invloed op de mogelijkheden. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven, toch niet voor zover zowel betrokkene als de moeder van het kind bereid zijn om op afstand nauwe contacten te onderhouden. Door middel van intensieve contacten met het kind, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van het kind en de partner aan betrokkene, kan betrokkene ook zijn vaderschap opnemen. Niets belet betrokkene bovendien vanuit het buitenland financieel bij te dragen. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee van het gezin en heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met partner en kind te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, het welzijn van het kind in gevaar zou brengen omdat er een dusdanige afhankelijkheid is van betrokkene. Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, gezien het inreisverbod en gezien er geen buitengewone afhankelijkheid werd bewezen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging te doen, zo lang het inreisverbod van kracht is."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"MIDDELEN: foute motivatie wet van 29/07/1991 artikels 2,3 en 5, schending van de wet van 15/12/1980, schending art.40 Ter § 2, eerste lid, 2°, zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker heeft afdoende bewezen dat hij de is van een Belgisch kind namelijk B. A. op 17/03/2020 te LEUVEN;
Art. 40ter (...)

Aanvraag gezinshereniging met Unieburger of Belg mogelijk ondanks inreisverbod (28 april 2015)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt in verschillende arresten sinds 19-12-2014 beslissingen waarmee Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van familie van een Unieburger of van een Belg "niet in aanmerking" nam met als motivering dat de persoon een inreisverbod heeft. DVZ moet de gezinshereniging ten gronde onderzoeken als identiteit en gezinsband aangetoond is. DVZ kan alleen gemotiveerd weigeren, omdat de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging niet voldaan zijn, of omdat er fraude of misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

In een brief van 20 maart 2014 aan Kruispunt M-I stelde Dienst Vreemdelingenzaken nog dat zijn praktijk hiermee overeenkwam. Maar DVZ paste deze praktijk vaak niet toe, en gaf dan een uitwijzingsbevel (bijlage 13) en een opdracht aan de gemeenten om geen bijlage 19ter (bewijs van de verblijfsaanvraag) af te geven of om deze in te trekken. De RvV vindt dergelijke beslissingen onwettig.

1. RvV nr. 135.627 van 19 december 2014 (familie van Unieburger) - Nederlandstalige kamer met drie rechters

2. RvV nr. 139.567 van 26 februari 2015 (familie van Belg) - Nederlandstalige kamer

3. RvV nr. 142.682 van 2 april 2015 (familie van Belg) - Franstalige kamer

4. Gevolgen van deze rechtspraak

1. RvV nr. 135.627 van 19 december 2014 (familie van Unieburger) - Nederlandstalige kamer met drie rechters

Feiten

De DVZ legde een Armeense vrouw en haar minderjarige kinderen in juli 2013 een inreisverbod op. Enkele maanden later dienden de vrouw en de kinderen een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, respectievelijk als wettelijk samenwonende partner en als bloedverwanten in neerdalende lijn van de partner van een Nederlandse man.

Hoewel de identiteit van de vrouw en haar kinderen en de gezinsband met de Nederlandse man niet betwist worden, werd niet onderzocht of zij aan de voorwaarden voor een gezinshereniging zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Verblijfswet voldoen. De DVZ weigerde immers om de aanvragen in aanmerking te nemen omwille van het eerder opgelegde inreisverbod. Volgens de motivering in de uitgereikte uitwijzingsbevelen (bijlage 13 en bijlage 38) moesten de betrokkenen eerst het land verlaten en de opheffing van het inreisverbod aanvragen alvorens zij een verblijfsaanvraag konden indienen. De gemeente had volgens de DVZ de aanvragen niet in overweging mogen nemen en geen bijlages 19ter mogen uitreiken.

RvV 19 december 2014: Belgische Verblijfswet, Burgerschapsrichtlijn, en openbare orde

De RvV vernietigt de beslissingen om de 40bis-verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen, en de bijlagen 13 en 38, om volgende redenen:

Uit de Belgische Verblijfswet (Vw) volgt dat het recht op binnenkomst en verblijf voor familieleden van een Unieburger enkel kan worden beperkt indien er sprake is van fraude of misbruik (artikel 42septies Vw), wat in dit geval niet blijkt, of om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid (artikel 43 Vw).

Het begrip openbare orde in artikel 43 Vw vormt een omzetting van de Burgerschapsrichtlijn, en moet daarom in de zin van de Burgerschapsrichtlijn geïnterpreteerd worden. Het begrip openbare orde in artikel 43 Vw moet restrictief geïnterpreteerd worden, aangezien deze uitzondering een beperking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen inhoudt. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie moet er dan ook sprake zijn van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

- Dat geldt niet alleen voor personen wiens verblijfsrecht automatisch en rechtstreeks volgt uit de Burgerschapsrichtlijn zelf (echtgenoten en gelijkgestelde partnerschappen uit een ander EU-land, en bepaalde rechtstreekse bloedverwanten)

- Dat geldt ook voor personen op wie de Belgische wetgever dezelfde bepaling(en) van toepassing heeft verklaard (bv. in dit geval: een wettelijk samenwonende partner van een Unieburger en bloedverwanten).

Door enkel te verwijzen naar de opgelegde inreisverboden wordt echter niet aangetoond dat er sprake is van een bedreiging voor de openbare orde. Nergens uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat werd nagegaan of de verzoekers een daadwerkelijke bedreiging vormen voor de samenleving.

Ook wijst de RvV erop dat het Hof van Justitie reeds vaststelde dat een loutere seining in het Schengeninformatiesysteem niet toelaat om te besluiten dat er sprake is van een gevaar van openbare orde.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat het inreisverbod werd opgelegd omdat verzoeker en haar kinderen geen gevolg hadden gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, en niet omwille van redenen van openbare orde.

Impliciete aanvraag tot opheffing inreisverbod: veranderde praktijk?

De RvV wijst in het arrest ook op de correspondentie van de Dienst Vreemdelingenzaken met Kruispunt Migratie-Integratie, die door de verzoekers werd toegevoegd aan hun verzoekschrift.

De DVZ gaf hierin zelf aan dat gevolg kan worden gegeven aan aanvragen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, ook als er reeds een inreisverbod werd opgelegd. De DVZ stelde immers dat het verzoek tot gezinshereniging in zo'n geval moet beschouwd worden als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod.

De raadvrouw van de DVZ werd hier ter terechtzitting naar gevraagd, maar antwoordde slechts dat het standpunt ter zake werd gewijzigd. Waarom de Dienst Vreemdelingenzaken deze praktijk wijzigde, werd echter niet toegelicht.

De RvV besluit uit dit alles dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden en dat de beslissingen onafdoende zijn gemotiveerd. De beslissingen om de 40bis-verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen, en de bijlagen 13 en 38 worden vernietigd.

2. RvV nr. 139.567 van 26 februari 2015 (familie van Belg) - Nederlandstalige kamer

Feiten

Op 25 januari 2014 vroeg de Algerijnse echtgenoot van een Belgische onderdaan gezinshereniging op een Belgisch gemeentebestuur. Deze gaf een bijlage 19ter af. Identiteit en familieband waren bewezen. De Algerijnse man had echter op 25 november 2013 een uitwijzingsbevel met inreisverbod gekregen. Betrokkenen waren gehuwd op 31 december 2013.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaf op 25 maart 2014 een nieuw uitwijzingsbevel (bijlage 13) en beval de gemeente om de bijlage 19ter in te trekken. De DVZ stelde dat de aanvraag gezinshereniging "niet in aanmerking" werd genomen, en dat ook de gemeente de aanvraag gezinshereniging "niet in overweging" had mogen nemen en geen bijlage 19ter had mogen afgeven. Het inreisverbod zou de gezinshereniging verhinderen zolang het inreisverbod niet opgeheven of geschorst is (wat alleen vanuit het buitenland kan aangevraagd worden), en de gemeente kan het inreisverbod niet opheffen.

RvV 26 februari 2015: dezelfde overwegingen als voor familie met Unieburger

De RvV vernietigt de beslissing van DVZ over een familielid van een Belg, op basis van dezelfde overwegingen als het RvV arrest van 19 december 2014 over een familielid van een Unieburger.

3. RvV nr. 142.682 van 2 april 2015 (familie van Belg) - Franstalige kamer

Feiten

Na verschillende uitwijzingsbevelen kreeg betrokkene een inreisverbod. Daarna ging hij een wettelijke samenwoning aan en diende hij een aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische partner in. De gemeente gaf een bijlage 19ter af op 8-10-2014. De DVZ besliste op 22-10-2014 dat die aanvraag "niet in overweging" wordt genomen omwille van het inreisverbod (waarvan de opheffing of schorsing alleen in het buitenland gevraagd kan worden) en dat de gemeente de bijlage 19ter moet intrekken. DVZ gaf op 22-10-2014 ook een nieuw uitwijzingsbevel met vasthouding (bijlage 13septies), en vermeldde in de motivering daarvan ook verschillende feiten van openbare orde.

RvV 2 april 2015: geen wettelijke basis voor weigering verblijfsaanvraag omwille van inreisverbod

De Verblijfswetgeving voorziet niet dat een verblijfsaanvraag "niet in overweging" genomen kan worden wegens een inreisverbod.

Vaste rechtspraak van de Raad van State en van de RvV zegt dat de weigering om een aanvraag gezinshereniging met een Belg in overweging te nemen, neerkomt op een weigering om een verblijfstitel af te geven.

De beslissing van DVZ voldoet niet aan de formele motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991.

De beslissing van DVZ heeft geen wettelijke basis. Artikel 74/12 Verblijfswet voorziet regels voor opheffing of opschorting van een inreisverbod, maar dat is geen wettelijke basis voor deze beslissing van DVZ, die moet gezien worden als een weigering van verblijf.

4. Gevolgen van deze rechtspraak

De gemeenten moeten verblijfsaanvragen van een derdelands familielid van een Unieburger of Belg in aanmerking nemen en een bijlage 19ter afgeven, als de (identiteit en) gezinsband aan getoond wordt.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar een eerder opgelegd inreisverbod als motivatie om een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger of Belg niet in aanmerking te nemen of te weigeren met een bijlage 13 of 38. DVZ kan de aanvraag alleen weigeren met een bijlage 20 (waartegen een schorsend beroep bij de RvV mogelijk is):

- *als de aanvraag niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor de gezinshereniging;*
- *of als er misbruik of fraude is (artikel 42septies Vw), of redenen van openbare orde (artikel 43 Vw) in restrictieve zin.*

Deze rechtspraak geldt voor verschillende categorieën vreemdelingen:

- *RvV arrest nr. 135.627 van 19 december 2014 betreft de situatie van een wettelijk samenwonende partner en kinderen van de partner van een Unieburger (artikel 40bis, §2,2° Vw).*
- *Dit arrest gaat uiteraard ook op voor alle familieleden (van een Unieburger) die een verblijfsrecht kunnen inroepen, hetzij automatisch en rechtstreeks uit de Burgerschapsrichtlijn zelf (artikel 2, lid 2 Burgerschapsrichtlijn), hetzij op basis van de Belgische Verblijfswet (alle situaties vermeld in artikel 40bis Vw en in artikel 47/1 Vw).*
- *RvV arrest nr. 139.567 van 26 februari 2015 betreft de familieleden van een Belg (artikel 40ter Vw). Voor familieleden van een Belg gelden dezelfde artikelen uit de Belgische Verblijfswet als voor familieleden van een Unieburger. Ook hun verblijfsrecht kan alleen geweigerd worden als de aanvraag niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw, of als er misbruik of fraude is (artikel 42septies Vw), of redenen van openbare orde (artikel 43 Vw) in restrictieve zin.*

- *In de groep familieleden van een Belg zijn er twee subgroepen die ook directe rechten putten uit EU-recht. Naast de redenering van dit arrest hebben zij dus nog bijkomende argumenten:*

o Voor de derdelands ouders van een minderjarige Belg zegt het Hof van Justitie-arrest Zambrano dat een weigering van verblijfsrecht een inbreuk is op de grondrechten van het Belgisch kind als Unieburger (artikel 20 VWEU).

o Voor familieleden van een Belg die zelf gebruik maakte van het vrij personenverkeer geldt een automatisch en rechtstreeks verblijfsrecht uit de Burgerschapsrichtlijn zelf.

- *RvV arrest nr. 142.682 van 2 april 2015 betreft de familieleden van een Belg (artikel 40ter Vw), maar volgt een andere redenering om tot hetzelfde resultaat te komen. Dit arrest benadrukt dat artikel 74/12 Vw geen wettelijke basis is om een verblijfsaanvraag te weigeren. Die stelling gaat ook op voor andere verblijfsaanvragen dan gezinshereniging met een Belg.*

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Ook moet aangestipt worden dat zo het juist is dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging als vader van een Belgisch minderjarig kind op 29/05/2020 ingediend had, de termijn van antwoord op deze aanvraag niet binnen de termijn van zes maanden beantwoord werd!!"

2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

De bestreden beslissing betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, aangevraagd op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling, die door verzoeker geschonden wordt geacht, luidt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

(...)

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

In de bestreden beslissing overweegt de verwerende partij: *"Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat, dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Betrokkene heeft allerm minst aangetoond dat het kind in functie van wie hij het verblijf heeft aangevraagd, een buitengewone afhankelijkheid tegenover hem zou vertonen die verschilt van de band die het kind heeft met de moeder of die de moeder niet even goed zou kunnen uitoefenen. Het kind is nog geen peuter. Redelijkerwijze kan dan ook gesteld worden dat de moeder, gezien de uiterst jonge leeftijd van het kind, de voornaamste zorgdrager is. Mevrouw kan als elke andere inwoner in België gebruik maken van kinderopvang, alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, opvolging door kind en gezin en/of het CLB, edm. in functie van het welzijn van het kind. Mevrouw is trouwens een geboren en getogen Belgische, het is redelijk te stellen dat zij ook over een voldoende groot netwerk beschikt van familie en vrienden om haar bij dit alles te ondersteunen. De tijdelijke scheiding van betrokkene van het kind staat dan ook het welzijn, welbevinden en de ontwikkeling van het kind niet in de weg."*

Verzoekers betoog bevat hoofdzakelijk een verwijzing naar een artikel gepubliceerd op de website van het Agentschap Integratie en Inburgering. In dit artikel worden enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en de toenmalige praktijk voor de behandeling van aanvragen gezinshereniging door de verwerende partij, wanneer de aanvrager het voorwerp uitmaakt van een geldend inreisverbod, besproken en geanalyseerd. Er dient opgemerkt te worden dat de website van het Agentschap Integratie en Inburgering geen bron van recht is zodat verzoeker er geen rechten uit kan putten. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar de informatie die beschikbaar is op deze website. De Raad stelt vast dat verzoeker met deze verwijzing een algemeen betoog voert en nalaat op concrete wijze in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, laat staan dat hij deze weerlegt. Verzoeker laat het determinerende motief met betrekking tot de afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn kind ongemoeid. Verzoeker kan niet op dienstige wijze verwijzen naar de arresten van de Raad.

Precedenten in het Belgisch rechtssysteem hebben geen bindende kracht. Iedere zaak wordt individueel beoordeeld. Het motief van de bestreden beslissing, zijnde de vaststelling dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, is op zich reeds voldoende om de bestreden beslissing te schragen. Het motief met betrekking tot de schending van de openbare orde is overtuigend.

Verzoeker betoogt dat de aanvraag op 29 mei 2020 werd ingediend waarbij de behandelingstermijn van zes maanden overschreden zou zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag werd ingediend op 15 juni 2021 en niet op 29 mei 2020. Waar de bestreden beslissing stelt dat "*Betrokkene vroeg op 29/05/2020 gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, B, A (RR 20.03.17=206-45) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.*", dient erop gewezen te worden dat dit een materiële vergissing betreft. Op de bijlage 19ter is uitdrukkelijk vermeld dat de aanvraag werd ingediend op 15 juni 2021. In de hoofding van de bestreden beslissing kan ook worden gelezen dat deze werd genomen "*In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 15.06.2021 werd ingediend door.*". Er blijkt duidelijk dat de verwijzing naar de aanvraag van 29 mei 2020 slechts een materiële vergissing betreft.

Uit voorgaande blijkt dat verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC